

har villet beskæftige sig med, og som i dag sidder med en ganske grim smag i munden. Det er de hundredvis, ja, måske endda tusindvis af almindelige private, selvstændige erhvervsgartnere, som fik deres levebrød ødelagt, fordi man satte det projekt i gang. Disse mange gartnere har for nogles vedkommende måttet gå fra hus og hjem. De sidder måske i dag med en kæmpestor gæld, som de ikke ved hvordan de skal betale, eller også humper de videre med en amputeret virksomhed. Og hvorfor? Jo, fordi man rent politisk besluttede, at et elselskab skulle have lov til at eksperimentere med tomatdyrkning.

Og de stiller med rette det spørgsmål i dag: Hvad med os? Ledelsen dernede er blevet afskediget, og der er en gæld, som nu bliver afviklet; men hvad med disse mange gartnere, som fik ødelagt deres virksomhed? Hvad gør man ved dem?

De har selvfølgelig selv et ønske om at få en eller anden form for erstatning. Hvordan man præcis skal regne den ud, ved jeg ikke; men jeg efterlyser, at man i regeringen – nu hvor vi får vedtaget lovforslaget – gør sig nogle ganske grundige og seriøse overvejelser om, hvordan vi vil være i stand til at sætte et plaster på det sår, som de mange selvstændige erhvervsdrivende helt uforskyldt har fået. De fik ødelagt deres marked, de fik ødelagt deres muligheder for at afsætte deres produkter, fordi det projekt blev sat i gang.

Man kan også sige, at en del – måske endda en meget stor del – af den store gæld, der nu bliver betalt af gennem besparelser og rationaliseringer, er opstået, fordi man har haft en ulige konkurrence over for dem, der ikke fik tilskud og ikke fik moderne gartnerifaciliteter stillet til rådighed.

Vi har også kunnet konstatere, at drivhusene er blevet solgt til det, som dagbladet Jyllands-Posten kalder en overordentlig favorabel pris. Man har kun givet 50 mio. kr. for et gartneri, der ville have kostet mindst det tredobbelte at opføre. Det kan godt være, at det er markedsprisen, men ikke desto mindre må vi konstatere, at man har fået de faciliteter stillet til rådighed overordentlig billigt. Nu håber vi så, at de nye ejere kan få det til at løbe rundt som en fornuftig forretning, der må handle på markedsvilkår.

En anden ting, som man foranlediges til at sige under denne tredje behandling, er, at dette eksempel må tages til efterretning af alle Folketingets partier og medlemmer. Vi må lære, at den altså ikke går med at tro på, at politikere og

embedsmænd og folk, der ikke har nogen som helst forstand på tingene, kan sættes til at drive erhvervsvirksomhed, som kun er med til at ødelægge og lave uoprettelige skader. Det politiske flertal, der desværre er her i Folketinget, og som mener, at EU burde have givet lov til, at alle elværker kunne beskæftige sig med installatørvirksomhed, handel med hårde hvidevarer, rådgivende ingeniørvirksomhed, og hvad ved jeg, må erkende, at det går altså ikke.

Det er vores opfattelse, at medmindre vi om 2, 3, 4 eller 5 år skal stå i den situation, at andre brancher også har fået uoprettelige skader som følge af, at elværker, eller hvad ved jeg, driver virksomhed, som ikke har noget med deres oprindelige formål at gøre, bør vi alle sammen nu erkende, at det her var meget dyre lærepenge. Lad os alle sammen huske det, så vi aldrig nogen sinde gør det igen.

Men jeg efterlyser en holdning fra regeringens side til, hvad vi skal gøre for de mange erhvervsgartnere, der har fået deres levebrød ødelagt. De står nu tilbage som de egentlige tabere, og der har ikke været nær den samme bevågenhed omkring dem som omkring problemet med at finde en løsning på spørgsmålet om den store gæld.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg skal bare sige tak til Folketingets partier for tilslutningen til dette lovforslag. Jeg glæder mig – ligesom jeg tror, de fleste medlemmer gør – over, at denne sag nu omsider har fundet en fornuftig løsning.

Jeg vil blot sige til hr. Kim Behnke, at jeg synes, det vil være interessant på et senere tidspunkt at tage en diskussion af mere principiel samfundsmæssig karakter om, hvem der kan gøre hvad i vores samfund. For historieskrivningens skyld skal det imidlertid fremdrages, at mange har fremført, at en af årsagerne til, at det gik galt med tomatproduktionen dernede var, at der blev fastsat så mange restriktioner af hensyn til erhvervsgartnerne i Danmark. Virksomheden fik ikke mulighed for at fungere på normale markedsmæssige vilkår, men fik pålagt en række restriktioner.

Hvad der er sandt, hvad der ikke er sandt, hvem der har lidt tab, og hvem der ikke har lidt tab kan godt fortjene en nærmere diskussion, og den stiller jeg gerne op til ved en senere lejlighed. Men jeg synes, vi i dag skal glæde os over, at der nu er fundet en løsning, og at den løsning hviler på et bredt flertal i Folketinget.